ಅಥವಾ 'ಅತ್ಯಾಚಾರ' ಎಂದು ಪರಿಗಣಿಸುವುದು ಕಾನೂನಿನ ಮಿತಿಯನ್ನು ಅತಿರೇಕದಿಂದ ಮೀರಿದ ದುಸ್ಸಾಹಸ ಎಂದು ನ್ಯಾಯಾಲಯಗಳು ಎಚ್ಚರಿಸಿವೆ. ಪ್ರೇಮ ಸಂಬಂಧಗಳು ಕಮರ್ಷಿಯಲ್ ಒಪ್ಪಂದಗಳಲ್ಲ, ಅವು ಲಾಭ–ನಷ್ಟದ ಲೆಕ್ಕಾಚಾರದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವ ವ್ಯಾಪಾರವೂ ಅಲ್ಲ.

ಇಲ್ಲಿ ಬಿಎನ್‌ಎಸ್ ಸೆಕ್ಷನ್ 69 ಮತ್ತು ಸೆಕ್ಷನ್ 316 ನಡುವಿನ ಕಂದಕವನ್ನು ನಾವು ಅತ್ಯಂತ ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಅರಿಯಬೇಕಿದೆ. ಸೆಕ್ಷನ್ 69 ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾಗಿ ಸಮ್ಮತಿ ಮತ್ತು ವಂಚನೆಯ ಲೈಂಗಿಕ ಆಯಾಮಗಳ ಕುರಿತು ಧ್ವನಿಸಿದರೆ, ಸೆಕ್ಷನ್ 316 ನೇರವಾದ ಆರ್ಥಿಕ ಅಥವಾ ಭೌತಿಕ ಮೋಸದ (Cheating) ಕುರಿತು ಹೇಳುತ್ತದೆ. ಈ ಎರಡೂ ವಿಧಿಗಳನ್ನು ತಪ್ಪಾಗಿ ಅರ್ಥೈಸಿ, ಮಿಶ್ರಣ ಮಾಡಿ, ಪ್ರೀತಿ ಮುರಿದುಬಿದ್ದ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಪ್ರಕರಣವನ್ನೂ ಕ್ರಿಮಿನಲ್ ಚೌಕಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ತಂದು, ಆರೋಪಿತ ಸಂಗಾತಿಯನ್ನು ಕಂಬಿ ಹಿಂದೆ ತಳ್ಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುವುದು ಕಾನೂನಿನ ಗಾಂಭೀರ್ಯವನ್ನೇ ಅಪಹಾಸ್ಯ ಮಾಡಿದಂತಾಗುತ್ತದೆ.

ಕ್ರಿಮಿನಲ್ ಕಾನೂನು ಎಂಬುದು ಸಮಾಜದ ಸ್ವಾಸ್ಥ್ಯ ಕಾಪಾಡಲು ಇರುವ ಅಂತಿಮ ಅಸ್ತ್ರವೇ ಹೊರತು, ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಭಾವನಾತ್ಮಕ ನೋವಿಗೂ, ಮುರಿದ ಹೃದಯಗಳಿಗೂ ಹಚ್ಚುವ ಮುಲಾಮಲ್ಲ. ನ್ಯಾಯಾಲಯಗಳು ಮುರಿದ ಮನಸ್ಸುಗಳಿಗೆ ಸಾಂತ್ವನ ಹೇಳುವ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗಳಲ್ಲ; ಅವು ಕೇವಲ ಕಾನೂನಿನ ಉಲ್ಲಂಘನೆಯನ್ನು, ಅಪರಾಧದ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು (Mens Rea) ಪ್ರಶ್ನಿಸುವ ನಿರ್ದಾಕ್ಷಿಣ್ಯ ವೇದಿಕೆಗಳು. ವಿವಾಹವಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಎಂಬ ಒಂದೇ ಕಾರಣಕ್ಕೆ, ಸಂಬಂಧದಲ್ಲಿದ್ದಾಗಿನ ಸಮ್ಮತಿಯನ್ನು ಏಕಾಏಕಿ 'ತಪ್ಪುಗ್ರಹಿಕೆಯ ಸಮ್ಮತಿ' ಎಂದು ಕರೆಯುವುದು ಅಕ್ಷಮ್ಯ ಅಪರಾಧ. ಈ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಮಹಿಳೆಯರ ಪಾತ್ರ, ಹೊಣೆಗಾರಿಕೆ ಮತ್ತು ಜಾಗರೂಕತೆಯ ಪ್ರಶ್ನೆ ಮುನ್ನೆಲೆಗೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಸಂಬಂಧಕ್ಕೆ ಕಾಲಿಡುವಾಗ ಪ್ರೀತಿ ಮತ್ತು ನಂಬಿಕೆ ಎಷ್ಟು ಮುಖ್ಯವೋ, ವಾಸ್ತವದ ಅರಿವು ಮತ್ತು ಸ್ವಯಂ ರಕ್ಷಣೆ ಕೂಡ ಅಷ್ಟೇ ಅನಿವಾರ್ಯ.

ನಿಜವಾದ ಮೋಸ, ಮಹಿಳೆಯ ಅಸಹಾಯಕತೆಯ ದುರ್ಬಳಕೆ, ಬಲವಂತ ಅಥವಾ ದುರುದ್ದೇಶ ಇದ್ದರೆ ಕಾನೂನು ಮುಲಾಜಿಲ್ಲದೆ ಕಠಿಣವಾಗಿ ಕಾರ್ಯನಿರ್ವಹಿಸಬೇಕು ಮತ್ತು ಆರೋಪಿಗೆ ಶಿಕ್ಷೆಯಾಗಲೇಬೇಕು. ಆದರೆ, ಸಂಬಂಧ ಮುರಿದಾಗ ಉಂಟಾಗುವ ಸಿಟ್ಟು, ಅಹಂಕಾರದ ಘರ್ಷಣೆ ಅಥವಾ ಸೇಡಿನ ಮನೋಭಾವದಿಂದ ದೂರು ನೀಡುವುದು ನ್ಯಾಯವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಸಮಯವನ್ನು ಹಾಳುಮಾಡುತ್ತದೆ. ವಾಟ್ಸ್‌ಆ್ಯಪ್ ಚಾಟ್‌ಗಳು, ಒಟ್ಟಿಗಿದ್ದಾಗಿನ ಫೋಟೊಗಳು, ಪ್ರಯಾಣದ ವಿವರಗಳು ಮತ್ತು ಸಂವಹನದ ದಾಖಲೆಗಳು ನ್ಯಾಯಾಲಯದ ಮುಂದೆ ಸಂಬಂಧದ ನೈಜ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿಡುತ್ತವೆ. ಆವೇಶದಲ್ಲಿ ನೀಡಿದ, ಸೇಡಿನಿಂದ ಕೂಡಿದ ದೋಷಪೂರಿತ ದೂರುಗಳು ನ್ಯಾಯಾಲಯದ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಪರಿಶೀಲನೆಯಲ್ಲಿ ಅಪ್ಪಚ್ಚಿಯಾಗಿ ಕುಸಿದುಬಿದ್ದಾಗ, ಅದು ಕೇವಲ ಒಂದು ಪ್ರಕರಣದ ಸೋಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ; ಬದಲಾಗಿ, ನಿಜವಾದ ಶೋಷಣೆಗೆ ಒಳಗಾದ ಸಂತ್ರಸ್ತೆಯರ ಪ್ರಕರಣಗಳನ್ನೂ ಸಮಾಜ ಮತ್ತು ನ್ಯಾಯಾಲಯಗಳು ಅನುಮಾನದಿಂದ ನೋಡುವಂತಹ ಕರಾಳ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನಿರ್ಮಾಣ ಮಾಡುತ್ತದೆ.

ಸಮಾಜದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಇದೊಂದು ಯಕ್ಷಪ್ರಶ್ನೆ—ನಾವು ಪ್ರೀತಿಯನ್ನು ಸದಾ ಕಾನೂನಿನ ಕಣ್ಣಿನಲ್ಲಿ, ಪೊಲೀಸ್ ಠಾಣೆಯ ಲೆನ್ಸ್ ಮೂಲಕವೇ ಅಳೆಯಬೇಕೇ ಅಥವಾ ಕಾನೂನನ್ನು ಪ್ರೀತಿಯ, ಮಾನವೀಯತೆಯ ಮಿತಿಯಲ್ಲಿ ಇರಿಸಬೇಕೇ? ಪ್ರತಿಯೊಂದು ವಿಫಲ ಸಂಬಂಧವೂ, ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಮುರಿದ ಭರವಸೆಯೂ ಭವಿಷ್ಯದಲ್ಲಿ ಕ್ರಿಮಿನಲ್ ಪ್ರಕರಣವಾಗಿ ಕಾಡಬಹುದು ಎಂಬ ಭೀತಿ ಸಮಾಜವನ್ನು ಆವರಿಸಿದರೆ, ಯುವಜನತೆಯಲ್ಲಿ ಪರಸ್ಪರ ನಂಬಿಕೆ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ನಾಶವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದು ಯುವಸಮೂಹವನ್ನು ಭಾವನಾತ್ಮಕವಾಗಿ ಕುಗ್ಗಿಸುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಸಮಾಜದ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಉಸಿರುಗಟ್ಟಿಸುತ್ತದೆ.

ಪ್ರೀತಿ ಎಂಬುದು ಸುಂದರ ಅನುಭವವಾಗಿರಬೇಕೇ ಹೊರತು, ಸದಾ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ತೂಗುವ ಡೆಮಾಕ್ಲಿಸ್ ಕತ್ತಿಯಾಗಬಾರದು. ಇದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಹೈಕೋರ್ಟ್‌ಗಳು ಮತ್ತು ಸುಪ್ರೀಂಕೋರ್ಟ್ ಎಫ್‌ಐಆರ್‌ಗಳನ್ನು ರದ್ದುಗೊಳಿಸುವಾಗ ಪ್ರಕರಣದ ಮೇಲ್ಮೈಯನ್ನು ನೋಡದೆ, ಸಂಬಂಧದ ಅವಧಿ, ಇಬ್ಬರ ನಡುವಿನ ಒಡನಾಟದ ಸ್ವಭಾವ ಮತ್ತು ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಪ್ರಾರಂಭಿಕ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ಅತ್ಯಂತ ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ಪರಿಶೀಲಿಸುತ್ತಿರುವುದು ಕಾನೂನಿನ ದುರುಪಯೋಗವನ್ನು ತಡೆಯುವ ಬ್ರಹ್ಮಾಸ್ತ್ರವಾಗಿದೆ.

ನ್ಯಾಯಾಲಯಗಳು ಇಡೀ ದೇಶಕ್ಕೆ ನೀಡುತ್ತಿರುವ ಸಂದೇಶ ದಿವ್ಯಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಸಮ್ಮತಿಯ ಮೇಲೆ, ಪ್ರೀತಿಯ ಬುನಾದಿಯ ಮೇಲೆ ನಿರ್ಮಿತವಾದ ಸಂಬಂಧಗಳನ್ನು, ಕಾಲಾಂತರದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುವ ಭಿನ್ನಾಭಿಪ್ರಾಯಗಳಿಂದ ಪೂರ್ವಾನ್ವಯವಾಗಿ ಅಪರಾಧಗೊಳಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ. ಕಾನೂನು ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಖಾಸಗಿ ಬದುಕಿನೊಳಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸುವುದು ಮೋಸ ಮತ್ತು ದುರುದ್ದೇಶವು ಸಂಬಂಧದ ಆರಂಭದಲ್ಲೇ ಇತ್ತು ಎಂಬುದು ನಿಖರವಾಗಿ ಸಾಬೀತಾದಾಗ ಮಾತ್ರ. ಈ ತತ್ವವು ಕೇವಲ ಬ್ರಿಟಿಷರ ಕಾಲದಿಂದ ಬಂದ ಕಾನೂನಿನ ಶುಷ್ಕ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನವಲ್ಲ; ಅದು ನೂರಾರು ವರ್ಷಗಳ ಮಾನವ ವಿಕಾಸ ಮತ್ತು ನ್ಯಾಯದೇವತೆಯ ಅಸ್ತಿತ್ವದ ಸಂಕೇತ.

ಆಧುನಿಕ ಸಮಾಜವು ಪ್ರೀತಿ ಮತ್ತು ವಿರಹ ಎರಡನ್ನೂ ಪಕ್ವತೆಯಿಂದ ಸ್ವೀಕರಿಸುವುದನ್ನು ಕಲಿಯಬೇಕಿದೆ. ವಿವಾಹದ ಭರವಸೆಗಳು ಮುರಿಯಬಹುದು, ಒಲವಿನ ಕೊಂಡಿಗಳು ಕಳಚಬಹುದು, ಪ್ರೇಮ ವಿಫಲವಾಗಿ ಕಣ್ಣೀರು ಹರಿಯಬಹುದು; ಆದರೆ ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಸೇಡು ತೀರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಭರದಲ್ಲಿ, ನ್ಯಾಯದ ಗಡಿ ಮತ್ತು ಒಟ್ಟಾರೆ ಕಾನೂನು ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಮೇಲಿನ ನಂಬಿಕೆ ಎಂದಿಗೂ ಮುರಿಯಬಾರದು.

ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಿಸಿ: feedback@sudha.co.in